

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

BOUŘE PŘICHÁZÍ

Erin Hunterová

ALBATROS

Kočíí válečníci

Bouře přichází

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová

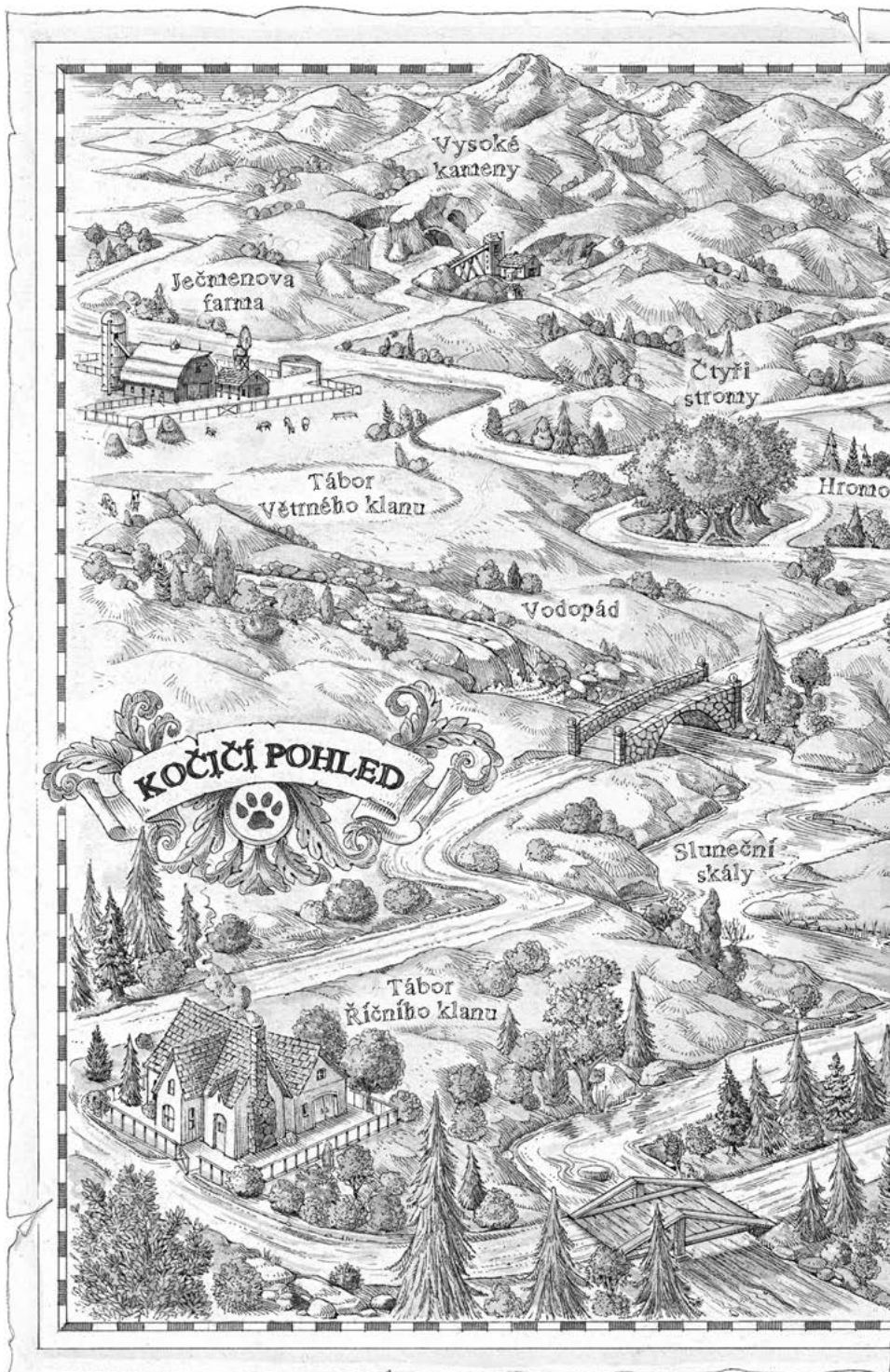
Kočíí válečníci: Bouře přichází – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ALBATROS

Vysoké kantény

Ječmenova farma

Čtyři strany

Tábor větrného klanu

Vodopád

Hromov

KOČIČÍ POHLED

Sluneční skály

Tábor Říčního klanu

KLÍČ

č. mapě klanů

HROMOVÝ KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

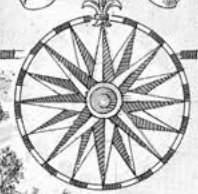
VĚTRNÝ KLAN

HVĚZDNÝ KLAN

SEVER

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

BOUŘE PŘICHÁZÍ

Erin Hunterová

ALBATROS

Zvláštní poděkování patří Kate Caryové

Přeložila Hana Petráková

Warriors: Rising Storm

© Working Partners Limited 2003

Translation © Hana Petráková, 2017

Jacket art © Owen Richardson, 2014

ISBN tištěné verze 978-80-00-04822-2

ISBN e-knihy 978-80-00-04885-7 (1. zveřejnění, 2017)

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITELKA:

MODRÁ HVĚZDA – šedomodrá kočka se stříbrnou tlamičkou

ZÁSTUPCE VELITELKY

OHNIVOUS – hezký zrzavý kocour

Mrak – učedník

LÉČITELKA

ŽLUTOZUBKA – stará temně šedivá kočka s plochou širokou hlavou, původně ze Stínového klanu

POPELUŠKA – učednice – tmavošedá kočka

VÁLEČNÍCI

(KOCOUŘI A KOČKY BEZ KOŤAT)

BÍLÝ VICHŘ – veliký bílý kocour

JASNĚNKA – učednice

PROUŽEK – štíhlý šedočerně mourovatý kocour

KAPRADINKA – učednice

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy

RYCHLÍK – učedník

VÁNEK – svižný mourovatý kocour

VRBA – světlounce šedivá kočka s neobvykle bledýma očima

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

TRNEČEK – učedník

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

ŠEDIVÁČEK – učedník

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

RYCHLÍK – černobílý kocour

MRÁČEK – bílý kocourek s dlouhou srstí

JASNĚNKA – bílá kočička se zrzavými flíčky

TRNEČEK – zlatohnědý kocourek

Kapradinka – světle šedivá kočička a tmavšími flíčky a světle zelenýma očima

ŠEDIVÁČEK – světle šedivý kocourek s tmavšími flíčky a tmavě modrýma očima

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA, NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

BĚLKA – kočka s překrásným bílým kožíškem a modrýma očima

MOURKA – pěkná mourovatá kočka

ZLATKA – světle zrzavá kočka

SKVRNKA – světlá mourovatá kočka, nejstarší matka

VRBA – světlounce šedivá kočka s neobvykle modrýma očima

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

PŮLOCAS – veliký tmavý mourek, kterému chybí část ocasu

OUŠKO – šedivý kocour s malíčkýma ušima, nejstarší kocour z celého klanu

ZÁPLATA – malý černobílý kocour

JEDNOOČKA – světle šedivá kočka, skoro hluchá a slepá, nejstarší v klanu

GROŠINKA – žlutohnědá kočka s rozkošně puntíkováným kožíškem, která bývala kdysi velice krásná

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – starý černý kocour

ZÁSTUPCE VELITELE

ŠKVÁRA – hubený šedý kocour

LÉČITEL

RÝMÁK – malý šedobílý kocour

VÁLEČNÍCI

BEZOCAS – hnědý mourek

HNĚDÁ TLAPKA – učedník

MOKREJŠ – šedivý kocour

ŽALUD – učedník

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

FLÍČEK – černý kocourek s bílou náprsenkou a tlapkami

MATKY

RANNÍ MLHA – malá mourovatá kočka

KYTKA – černobílá kočka

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mouroka

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

VYSOKÝ MĚSÍC – černobílý kocour s dlouhým ocasem

ZÁSTUPCE VELITELE

PAJDA – černý kocour s vymknutou tlapkou

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

VÁLEČNÍCI

BAHŇÁK – strakatý tmavohnědý kocour

PAVUČINKA – učedník

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

SVIŽNÍK – učedník

JEDNOFOUSEK – mladý hnědý mourek

BĚLÍK – učedník

VLNKA – světle šedivá mourka

MATKY

ŠEDIVKA – šedá matka

SASANKA – trojbarevná matka

ŘÍČNÍ KLAN

VELITEL

KŘIVÝ MĚSÍC – obrovský světlý mourek s pokrivenou čelistí

ZÁSTUPCE VELITELE

LEVHARTKA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

LÉČITEL

LÍSKÁČ – světle hnědý kocour s dlouhými chlupy

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

TĽAPKA – učedník

KAMENÁK – šedivý kocour se zjizvenýma ušima

STÍNEK – učedník

BŘICHÁČ – tmavě hnědý kocour

ŠEDÝ PRUH – šedivý kocour s dlouhou srstí, původně z Hromového klanu

MATKY

MLHA – tmavě šedá kočka

MECHOVKA – trojbarevná kočka

STARŠÍ

ŠEDIVKA – hubená šedivá kočka se skvrnitou srstí a zjizvenou tlapičkou

KOČKY BEZ KLANŮ

JEČMEN – černobílý kocour, který žije na farmě nedaleko lesa

ČERNÁ TLAPA – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami, bývalý zástupce velitele Stínového klanu

BALOUN – stříbrný mourek

PRINCEZNA – světle hnědá mourka s výraznou bílou náprsenkou a tlapkami, domácí mazlíček

HAVRAN – hubený černý kocourek s malou bílou náprsenkou a bílou špičkou ocásku

ČMOUHA – baculaté černobílé kotě s dobrosrdečnou povahou, které bydlí v domě na kraji lesa

DRÁP – veliký tmavě hnědý mourovatý kocour s neobvykle dlouhými předními drápy, původně z Hromového klanu

ÚVOD

Mýtinou zalitou bílým světlem měsíce se rozlehlo bolestné zá-
úpění. Pod krajním keřem se choulili dva kocouři. Jeden se svíjel
bolestí a švihal dlouhým ocasem. Druhý kocour se zvedl a sklonil
hlavu. Po mnoho úplňků už vykonával funkci klanového léčitele,
a přece dokázal jen bezmocně přihlížet, jak velitele jeho klanu
přemáhá nemoc, která už stála tolik jiných životů. Neznal žádnou
bylinu, která by při této nemoci pomáhala proti křečím a horeč-
kám. Sledoval, jak se velitel znovu křečovitě zmítá a pak vyčerpaně
padá na pelíšek vystlaný mechem. Léčiteli se z pocitu marnosti
při tom pohledu zježila skvrnitá šedivá srst. Opatrně se naklonil
a zavětril. Velitel ještě dýchal, ale jeho dech byl slabý a nepříjemně
páchl. Pokaždé když zalpal po dechu, nadzdvihly se mu slabiny.

Lesní ticho prořízlo zavřísknutí. Tentokrát to nebyla kočka,
ale sova. Léčitel ztuhl. Sovy vnášely do lesa smrt. Ukrádaly koč-
kám kořist, nebo dokonce ulovily kořata, která se zatoulala příliš
daleko od svých matek. Léčitel se prosebně zadíval na oblohu
a modlil se k duchům svých válečnických předků, aby sovi volání

nepřineslo klanu neštěstí. Upřeně hleděl skrz větve, které tvořily klenbu nad doupětem, a hledal na temné obloze Stříbrnou kožušinu. Hvězdný pás, na němž žil Hvězdný klan, však překrývaly mraky a léčitel se zachvěl strachy. Nechali je jejich předkové napospas nemoci, která plenila celý tábor?

Pak zafoukal vítr, stromy se zavlnily, křehké listy zachrastily. Vysoko nahoře se daly mraky do pohybu a mezi větvemi zasvítíl do doupěte křehký paprsek, který vyslala jediná hvězda. Velitel se v zastíněném koutě zvolna, zhluboka nadechl. Léčiteli se v srdci rozhořela jiskřička naděje. Hvězdný klan při nich přece jen stojí.

Vysílený léčitel s úlevou zvedl bradu a neslyšně poděkoval svým válečnickým předkům za to, že ušetřili život jeho velitele. Když přivřel oči proti světlu hvězdného paprsku, uslyšel v hlavě ševelení hlasů. Duchové šeptem hovořili o nadcházejících slavných bitvách, o nových územích a o mocném klanu, který povstane z popela klanu starého. Léčitel pocítil, jak mu tělem projel záchvěv radosti z hrudníku až do tlapek. Tato hvězda přinesla mnohem víc než jen zprávu o přežití.

Najednou se bez jakéhokoli varování mihlo světlem hvězdného paprsku veliké šedé křídlo a uvrhlo doupě do tmy. Léčitel se okamžitě stáhl a přitiskl se břichem na zem, zatímco sova zavřískla a prohrábla drápy střechu doupěte. Musela cítit nemocného a oslabeného velitele a snesla se dolů pro snadnou kořist. Větve však byly tak silné, že se dovnitř nedostala.

Léčitel poslouchal, jak sova pomalu mává křídly a odlétá do lesa, pak se s tlukoucím srdcem posadil a znovu si zkoumavě prohlížel noční oblohu. Hvězda zmizela stejně jako sova. Místo ní

se na obloze prostírala černočerná tma. Na léčitele padl strach a sevřel mu srdce.

„Slyšels to?“ zavolal od vchodu vyplašeně nějaký kocour. Léčitel se rychle protáhl na mýtinu, protože věděl, že klan bude chtít znát význam toho osudového znamení. Válečníci, matky i ti starší, kterým zdravotní stav umožňoval vyjít ven, se shlukli ve stínu na druhé straně mýtiny. Léčitel se na okamžik odmlčel a naslouchal, jak si členové klanu znepokojeně vyměňují názory.

„Co tady dělá sova?“ zasyčel skvrnitý válečník, jehož oči se zablýskly ve tmě.

„Ty přece nikdy tak blízko tábora nelétají,“ zakvílel starší.

„Ukradla nějaká kořata?“ chtěl vědět jiný válečník a obrátil svou širokou hlavu na sousedku.

„Tentokrát ne,“ odpověděla stříbrná matka. Nemoc, která řádila v klanu, ji připravila o tři kořata, a proto z jejího hlasu číselá bolest. „Ale může se vrátit. Musí cítit, že jsme slabí.“

„Řekl bych, že ji musí pach smrti odradit.“ Na mýtinu přikulhal mourovatý válečník. Tlapky měl samé bláto, srst zcuchanou. Právě pohřbil kamaráda z klanu. Bylo zapotřebí vyhrabat další hroby, ale on už byl dnes v noci příliš unavený. „Jak je veliteli?“ zeptal se se staženým hrdlem.

„Nevíme,“ odpověděl skvrnitý kocour.

„Kde je léčitel?“ zakňučela matka.

Kočky se rozhlédly po mýtině a léčitel viděl, jak se jim ve tmě lesknou vylekané oči. Z jejich hlasů vycítil vzrůstající paniku a bylo mu jasné, že potřebují uklidnit. Musí je ujistit, že je Hvězdný klan neopustil navždy. Zhluboka se nadechl, přiměl svou zježenou srst, aby klesla, a zvolna přešel mýtinu.

„Na to nepotřebujeme léčitele, aby nám řekl, že soví houkání znamená smrt,“ zaskuhral starší s vyděšeným pohledem.

„Jak to víš?“ prskl skvrnitý válečník.

„Ano,“ mňoukla na souhlas matka a podívala se na staršího. „K tobě Hvězdný klan nepromluvil!“ Otočila se na léčitele, který k nim právě přicházel. „Byla ta sova osudové znamení?“ mňoukla úzkostlivě.

Léčitel znepokojeně přešlápl a vyhnul se přímé odpovědi. „Hvězdný klan ke mně dnes v noci promluvil,“ oznámil. „Viděli jste tu hvězdu, která zazářila mezi mraky?“

Matka přikývla, ostatní kočky netrpělivě pomrkávaly, napůl zoufale, napůl s nadějí. „Co to znamenalo?“ ptal se starší.

„Zůstane velitel naživu?“ zavolal mourovatý válečník.

Léčitel váhal.

„Teď nemůže umřít!“ vykřikla matka. „Co jeho devět životů? Hvězdný klan mu je poskytl teprve před šesti úplňky!“

„Hvězdný klan nám může dát sílu jen do jisté míry,“ odpověděl léčitel. „Ale naši předkové na nás nezapomněli,“ pokračoval a snažil se zatlačit vzpomínku na tmavé soví křídlo, které zakrylo hvězdný paprsek. „Hvězda nám přinesla naději.“

Z temného koutu tábora zakvílel vysoký hlásek, tříbarevná matka vyskočila a rozběhla se za hlasem. Ostatní kočky nespustily oči z léčitele. Jejich pohledy jako by prosily o dobrou zprávu.

„Řekl Hvězdný klan něco o dešti?“ zeptal se mladý válečník. „Už tak dlouho nepršelo. Déšť by mohl spláchnout tu nemoc.“

Léčitel zavrtěl hlavou. „O dešti nemluvil, ale mluvil o skvělém novém úsvitu, který náš klan čeká. Naši předkové mi v tom paprsku hvězdného světla ukázali naši budoucnost, která bude slavná!“

„Takže přežijeme?“ mňoukla stříbrná matka.

„Nejenže přežijeme,“ slíbil léčitel. „Budeme vládnout celému lesu!“

Shromážděné kočky s úlevou zavrňely a bylo to poprvé za celý uplynulý úplněk, kdy se táborem ozvalo tiché předení. Léčitel se však musel odvrátit, aby nikdo neviděl, jak se mu chvějí vousky. V duchu se modlil, aby se ho klan znovu nezeptal na sovu. Neodvažoval se sdělit klanu to děsivé varování, které Hvězdný klan předal tím, že temné soví křídlo zakrylo paprsek světla proudícího z hvězdy. Varování, že klan zaplatí za své znovuzrození tu nejvyšší cenu.

KAPITOLA 1

Hřejivé sluneční paprsky proudily zelenou klenbou z listů a mihotaly se na Ohnivousově kožíšku. Kocour věděl, jak jeho jantarová srst září v bujném podrostu, a proto se přikrčil.

Opatrně, tlapku za tlapkou se kradl pod kapradinami. Větril holuba. Pomalu se blížil k tomu lákavému pachu, až konečně uviděl tučného ptáka, jak klove v kapradí.

Vytáhl drápy, tlapy ho svědily samou nedočkavostí. Měl hlad, protože vedl už za svítání hlídku a lovil celé dopoledne. Právě teď nastala doba hojnosti. Všude byla spousta kořisti, takže klanové kočky mohly pořádně ztloustnout. I když od jarních záplav moc nepršelo, bylo v lese dost potravy. Teď, když nanosil na hromadu s čerstvými úlovky dost potravy pro klan, mohl si ulovit něco pro sebe. Napjal svaly a připravil se ke skoku.

Najednou k němu závan suchého větříku zanesl další pach. Ohnivous otevřel tlamičku a naklonil hlavu ke straně. Holub to musel taky ucítit, protože zprudka zvedl hlavu a začal rozpínat křídla, ale už to nestihl. Zpod ostružinového houští vyrazilo cosi

chlupatého a bílého jako blesk. Ohnivous překvapeně sledoval, jak bílá kočka dopadla na zděšeného ptáka, přišpendlila ho k zemi předními tlapkami a pak ho rychlým kousnutím za krk usmrtila.

Zrzavý kocour slastně vdechl vůni čerstvě zabité kořisti. Vstal a vyšel z podrostu k načechranému bílému učedníkovi. „Dobrá práce, Mraku,“ mňoukl. „Do poslední chvíle jsem tě neviděl.“

„A tenhle hloupý pták taky ne,“ zajásal Mrak a samolibě mrskl ocáskem.

Ohnivous ucítil, jak se mu napjaly svaly na ramenou. Mrak byl jeho učedníkem a taky to byl syn jeho sestry. Jako jeho učitel ho měl vycvičit ve všem, co má válečník umět, a také ho musel naučit, že musí respektovat válečnický kód. Tenhle mladý kocour byl rozhodně dobrý lovec, ale Ohnivous by byl rád, kdyby se taky trochu naučil pokoře. V hloubi srdce někdy pochyboval, jestli bude Mrak vůbec někdy schopný pochopit důležitost válečnického kódu, tradice loajality a rituálu, které se dědily u lesních koček z generace na generaci.

Mrak se však narodil Ohnivousově sestře Princezně u dvounožců a Ohnivous ho přinesl do Hromového klanu jako maličké koťátko. Dobře věděl ze své vlastní hořké zkušenosti, že si klanové kočky domácích mazlíčků neváží. On sám strávil prvních šest měsíců svého života u dvounožců a některé kočky z jeho klanu mu nedovolily zapomenout, že se nenarodil v lese. Netrpělivě zastříhal ušima. Věděl, že udělal všechno pro to, aby dokázal svou loajalitu ke klanu, ale tenhle tvrdohlavý učedník – to bylo něco jiného. Jestli si měl Mrak získat přízeň svých klanových druhů, bude muset trochu obrousit tu svou domýšlivost.

„Ještě žes skočil tak rychle,“ upozornil ho Ohnivous. „Byls po

větru. Já jsem tě *cítil*, i když jsem tě neviděl. A ten pták tě cítil taky.“

Mrak naježil svou dlouhou sněhově bílou srst a odsekl: „Já *vím*, že jsem byl po větru! Ale bylo mi jasné, že tu hloupou hrdličku snadno chytím, ať mě cítí, nebo ne.“

Mladý kocour se drze díval svému učiteli přímo do očí a Ohnivousovo rozladění začínalo přerůstat v hněv. „Je to holub, ne hrdlička!“ prskl. „A skutečný válečník projevuje zvířatům, která krmí jeho klan, větší úctu.“

„No jasně!“ odsekl Mrak. „Že jsem si ani nevšiml, že by Trneček projevoval té veverce, co včera přitáhl do tábora, nějakou úctu. Říkal, že byla tak pitomá, že by ji ulovilo i kotě!“

„Trneček je jen učedník,“ zavrčel Ohnivous. „Má se ještě co učit. Stejně jako ty.“

„No, ale chytil jsem ho, ne?“ zabručel Mrak a trucovitě štouchl do holuba tlapkou.

„Být válečníkem znamená víc než jen chytat holuby!“

„Jsem rychlejší než Jasněnka a silnější než Trneček,“ zasyčel Mrak. „Co bys chtěl víc?“

„Tvoji kamarádi by jistě dobře věděli, že válečník nikdy neútočí s větrem v zádech!“ Ohnivousovi bylo jasné, že by se neměl nechat zatáhnout do hádky, ale učedníková tvrdohlavost ho popuzovala jako klíště zakousnuté do ucha.

„To je toho! Tys byl jako dobrý válečník proti větru, ale *já* jsem toho holuba dostal!“ zavřískl Mrak našťvaně.

„Ticho,“ sykl Ohnivous. Cosi upoutalo jeho pozornost. Zvedl hlavu a zavětřil. Les podivně ztichl a Mrakovo mňoukání se mezi stromy rozléhalo až moc hlasitě.

„Co se děje?“ Mrak se rozhlédl. „Nic necítím.“

„Já taky ne,“ připustil Ohnivous.

„Tak čeho se bojíš?“

„Drápa,“ odpověděl Ohnivous upřímně. Tmavý válečník se plížil jeho sny od té doby, co ho Modrá hvězda vykázala před čtvrtúplňkem z klanu. Dráp se pokusil zabít velitelku Hromového klanu, ale Ohnivous mu v tom zabránil a odhalil celému klanu zradu, kterou Dráp dlouho skrýval. Od té doby se po Drápovi zem slehla, ale teď, když Ohnivous naslouchal ztichlému lesu, mu strach sevřel srdce ledovými pařáty. I les samotný jako by naslouchal se zatajeným dechem a Ohnivousovi v hlavě zněla Drápova poslední slova: *Měj oči na stopkách, Ohnivousi, a uši nastražené. A pořád se ohlížej, protože jednoho dne si tě najdu a skončíš jako žrádlo pro vrány.*

Mrak přerušil ticho. „Co by tu Dráp dělal?“ ušklíbl se. „Modrá hvězda ho přece vyhnala!“

„Ano,“ přikývl Ohnivous. „A jen Hvězdný klan ví, kam šel. Ale Dráp jasně řekl, že s námi neskončil!“

„Já se toho zrádce nebojím.“

„No, to bys měl!“ sykl Ohnivous. „Dráp zná tyhle lesy stejně dobře jako kterákoli kočka z Hromového klanu. Kdyby měl příležitost, roztrhá tě na cucky.“

„Od té doby, co z tebe Modrá hvězda udělala zástupce velitelky, s tebou není žádná legrace,“ odfrkl si znechuceně Mrak a netrpělivě obešel svůj úlovek. „Nebudu tady ztrácet čas, jestli chceš celé dopoledne promrhat tím, že mě budeš strašit povídačkami pro malá kořata. Mám lovit pro starší.“ A zmizel v ostružiní. Mrtvého holuba nechal ležet na místě.

„Mraku, vrať se!“ zavolal za ním Ohnivous rozzlobeně. Pak zavrtěl hlavou. „Myší mozek. Jen ať ho Dráp dostane!“ zamumlal si pod fousy.

Mrsknul ocasem a popadl holuba do zubů a přemýšlel, jestli ho má donést do tábora místo Mraka. Došel k závěru, že *válečník by měl být zodpovědný za své úlovky*, a odhodil holuba na hustý trs trávy. Sešlapal okolní trávu, aby tlustého ptáka zakryl, a v duchu si přál, aby se Mrak vrátil a vzal ho spolu s ostatními úlovky hladovým starším. *Jestli ho nepřinese, zůstane hladý do té doby, než to udělá*, rozhodl se Ohnivous nakonec. Jeho učedník se musí naučit, že ani v období novolstí se potravou nesmí plýtvat.

Slunce vystoupilo výš, rozpalovalo zem a vysávalo vláhu z listů na stromech. Ohnivous zastříhal ušima. Les byl pořád ještě podivně ztichlý, jako by se všichni živočichové schovali, dokud večer nepřinese úlevu po dalším horkém dni. Nehybnost lesa ho znervózňovala a záchvěv pochybností mu sevřel žaludek. Možná by přece jen měl Mraka najít.

Ale před Drápem jsi ho varoval! Ohnivous v duchu téměř slyšel hlas svého nejlepšího kamaráda Šedého pruha. Zazněl mu v hlavě jako ozvěna, až sebou při té hořkosladké vzpomínce trhnul. Přesně to by mu teď bývalý válečník z Hromového klanu řekl. Jako učedníci spolu trénovali, bojovali bok po boku, dokud je nerozdělila láska a neštěstí. Šedý pruh se zamiloval do kočky z jiného klanu, ale kdyby Stříbrnka nezemřela při porodu, zůstal by Šedý pruh možná s Hromovým klanem. Ohnivous si znovu vzpomněl, jak Šedý pruh odnášel svá dvě koťata na území Říčního klanu, aby se připojili ke klanu své mrtvé matky. Svěsil ramena. Kamarád mu chyběl a v duchu si s ním skoro každý den povídal. Znal

ho tak dobře, že si vždycky dokázal snadno představit, co by Pruh říkal.

Ohnivous zatřepal ušima, aby odehnal vzpomínky. Byl nejvyšší čas vrátit se do tábora. Byl teď zástupcem velitelky Hromového klanu a musel organizovat lovecké výpravy a hlídky. Mrak si bude muset poradit sám.

Rozběhl se po vyprahlé lesní půdě až na okraj roklinky, v níž ležel jejich tábor. Na okamžik se zastavil a vychutnával si ten hrdý pocit, který se mu rozlil v hrudi pokaždé, když se dostal do svého lesního domova. Od chvíle, kdy se poprvé ocitl v lese, mu bylo jasné, že tohle je jeho pravý domov, i když strávil jako kotě půl roku u dvounožců.

Pod ním se skrýval v ostružinovém houští tábor Hromového klanu. Seskakoval strmým svahem po vyšlapané stezce do hloďášového tunelu, který ústil v táboře.

Před vchodem do školky si vyhřívala své velké břicho na sluníčku světle šedá matka Vrba. Donedávna bydlela s válečníky. Teď sdílela školku s ostatními matkami, protože očekávala svá první koťata.

Mourka vedle ní láskyplně sledovala svá dvě koťata, jak se rvou na tvrdé zemi tak energicky, až zvedají malé obláčky prachu. Byli to Mrakovi nevlastní sourozenci. Když Ohnivous přinesl prvorozené kotě své sestry do klanu, Mourka souhlasila, že se o bezmocného tvorečka postará. Z Mraka se nedávno stal učedník a nebude dlouho trvat a Mourčina vlastní koťata také opustí školku.

Ohnivousovu pozornost upoutaly hlasy, které k němu dolehly od Vysoké skály, z přední části mýtiny. Ve stínu pod skálou, odkud normálně velitelka Hromového klanu Modrá hvězda oslo-

vovala klan, se sešlo několik válečníků. Ohnivous mezi nimi rozpoznal Proužkův mourovatý kožíšek, Vánkovu pružnou postavu a sněhobílou hlavu Bílého vichra.

Mezitímco Ohnivous v tichosti přicházel po ztvrdlé hlíně, ozvalo se Proužkovo reptání. „Takže kdo povede hlídku v poledne?“

„To rozhodne Ohnivous, až se vrátí z lovu,“ odpověděl Bílý vichr klidně. Starší válečník se očividně nenechal Proužkovým nepřátelským tónem nijak rozladit.

„Už by měl být zpátky,“ namítl Prachovous, hnědý mourek, který byl učedníkem ve stejné době jako Ohnivous.

„Už *jsem* zpátky,“ ohlásil se Ohnivous. Protlačil se mezi válečnicemi, aby se mohl posadit vedle Bílého vichra.

„No, tak když už jsi tady, řekneš nám, kdo povede polední hlídku?“ mňoukl stříbrný mourovatý Proužek a upřel na Ohnivouse svůj ledový pohled.

Ohnivousovi bylo horko, i když seděl ve stínu Vysoké skály. Proužek měl ze všech koček v klanu k Drápovi nejbliž a Ohnivous se nemohl zbavit určitých pochybností o jeho lojalitě, přestože si Proužek sám vybral, že zůstane, když byl jeho bývalý spojenec vyhnán. „Hlídku povede Dlouhý,“ mňoukl Ohnivous.

Proužek pomalu přešel pohledem na Bílého vichra, pocukával vousky a v očích mu posměšně zajiskřilo. Ohnivous nervózně polkl a přemýšlel, jestli neřekl něco hloupého.

„Ehm, Dlouhý je pryč se svým učedníkem,“ vysvětlil Vánek rozpačitě. „Nevrátí se dřív než večer, vzpomínáš?“ Prachovous si vedle něj opovržlivě odfrkl.

Ohnivous zaskřípal zuby. *To jsem měl vědět!* „Tak tedy Vánek. Můžeš si s sebou vzít Kapradě a Prachovouse.“

„Kaprad' nám nebude stačit,“ mňoukl Prachovou. „Pořád ještě kulhá po bitvě s toulavými kočkami.“

„Dobrá, dobrá.“ Ohnivous se snažil zakrýt rostoucí podrážděnost, ale měl pocit, jako by házel jména jen tak nazdařbůh. „Kaprad' může jít na lov s Myškou a... a...“

„Já bych šla ráda s nimi,“ nabídla se Bouřka.

Ohnivous na oranžovou kočku vděčně mrkl a pokračoval: „...a s Bouřkou.“

„A co bude s hlídkou? Když se to brzy nerozhodne, bude po poledni!“ mňoukl Proužek.

„Můžeš jít na hlídku s Vánkem,“ odsekl Ohnivous.

„A večerní hlídka?“ zeptala se vlídně Myška. Ohnivous se zadíval na tmavě hnědou kočku a najednou měl v hlavě prázdno.

„Já bych rád vedl večerní hlídku,“ ozval se vedle něj svým chraplavým hlasem Bílý víchr. „Myslíš, že by se mnou Rychlík a Dlouhý rádi šli, až se vrátí?“

„Ano, samozřejmě.“ Ohnivous se rozhlédl po všech kolem sebe. Všichni se zdáli být spokojeni a jemu se ulevilo.

Kočky odešly a nechaly je s Bílým vichrem samotné. „Díky,“ mňoukl a pokývl hlavou směrem ke starému válečníkovi. „Myslím, že jsem měl ty hlídky naplánovat dřív.“

„Ono to bude čím dál snazší,“ ujistil ho Bílý víchr. „Všichni jsme si zvykli, že nám Dráp přesně říká, co a kdy máme dělat.“

Ohnivous odvrátil pohled. Bylo mu těžko u srdce.

„A taky jsou teď všichni víc podráždění než obvykle,“ pokračoval Bílý víchr. „Drápova zrada otřásla celým klanem.“

Ohnivous se podíval na bílého válečníka a pochopil, že se ho Bílý víchr snaží povzbudit. Rychle zapomněl, že Drápovo chová-

ní znamenalo pro zbytek klanu obrovský šok. On sám už dlouho věděl, že Drápova touha po moci ho dohnala až ke lžím a vraždám. Pro ostatní členy klanu však bylo těžko uvěřitelné, že se ten odvážný válečník obrátil proti vlastnímu klanu. Slova Bílého vichra Ohnivousovi připomněla, že sice zatím ještě nemá tak samozřejmou autoritu jako Dráp, ale nikdy svůj klan nezradí tak jako on.

Hlas Bílého vichra přerušily jeho myšlenky. „Musím zajít za Mourkou. Říkala, že se mnou chce něco probrat,“ řekl Vichr a sklonil hlavu. Ohnivouse válečnickovo uctivé gesto překvapilo. Rozpačité přikývl.

Ohnivous se díval za odcházejícím Vichrem a přitom mu hlady zakručelo v břiše. Vzpomněl si na šťavnatého holuba, kterého ulovil Mrak. Vichrova zrzavobílá učednice Jasněnka seděla před doupětem učedníků a Ohnivous se v duchu ptal, jestli něco naložila pro starší. Popošel k pařezu, u něhož si Jasněnka čistila kožíšek. Zvedla hlavu a pozdravila. „Ahoj Ohnivouši.“

„Ahoj, Jasněnko. Bylas na lovu?“ zeptal se Ohnivous.

„Ano,“ odpověděla Jasněnka s rozzářenými očima. „Bylo to poprvé, co mě Bílý vichr nechal jít samotnou.“

„Mélas štěstí?“

„Dva vrabčáky a jednu veverku,“ mňoukla Jasněnka s očima stydlivě sklopenýma.

„Dobrá práce,“ zapředl Ohnivous. „Počítám, že tě pochválil.“

Jasněnka přikývla.

„Vzalas to rovnou starším?“

„Ano.“ Zatvářila se vylekaně. „Je to tak dobře?“ zeptala se poplašeně.

„Je to skvělé,“ ujistil ji Ohnivous. Jen kdyby byl stejně spolehlivý i jeho vlastní učedník. Mrak by měl být už taky zpátky. Starší budou potřebovat k nasycení trochu víc potravy než jen dva vrabce a jednu veverka. Rozhodl se, že je navštíví a zjistí, jestli příliš netrpí horkem. Když se přiblížil k padlému dubu, kde si starší udělali doupě, dolehly k němu mezi holými větvemi hlasy.

„Vrbě se už brzy narodí koťata.“ To byla Skvrnka, nejstarší matka ze školky. Měla jedno kotě, které bylo po záchvatu kašle dost malé na svůj věk.

„Nově narozená koťata – to je pro klan dobré znamení,“ zavrňela Jednoočka.

„Hvězdný klan ví, že dobré znamení teď potřebujeme,“ zamumlal pochmurně Ouško.

„Snad se pořád ještě netrápíš kvůli tomu ceremoníálu?“ zaskřehotal Záplata. Ohnivous si představil toho starého černobílého kocoura, jak netrpělivě stříhá ušima nad Ouškovou poznámkou.

„Kvůli čemu?“ mňoukla Jednoočka.

„Kvůli jmenování nového zástupce velitelky,“ vysvětlil Záplata hlasitě. „Jak Dráp odešel, před čtvrt úplňkem.“

„Já sice neslyším tak dobře jako dřív, ale mozek mám v pořádku!“ odsekla Jednoočka. Pak pokračovala a ostatní kočky ji beze slova poslouchaly, protože si vážily její moudrosti, i když byla někdy náladová. „Myslím, že nás Hvězdný klan nebude trestat za to, že nový zástupce nebyl jmenován před tím, než měsíc dosáhl nejvyššího místa na obloze. Byla to výjimečná situace.“

„O to je to horší!“ rozčílila se Grošinka. „Co si Hvězdný klan pomyslí o klanu, v kterém se jeho zástupce obrátí proti němu a nový je jmenovaný *poté*, co měsíc dosáhne vrcholu? Vypadá to,

že nejsme schopní zařídit, aby byly naše kočky věrné klanu, a že nedokážeme ani správně provést ceremoniál.“

Ohnivousovi přejel mráz po zádech. Když se Modrá hvězda dověděla o Dráповě zradě a vyhnala ho z klanu, byla příliš rozrušená a neprovedla příslušný ceremoniál jmenování nového zástupce velitelky včas. Ohnivous byl jmenovaný na Dráповo místo až následující den a mnoho koček z klanu to považovalo za neblahé znamení.

„Ohnivousovo jmenování porušilo klanové rituály poprvé, co pamatuji,“ mňoukl Ouško pochmurně. „Nerad to říkám, ale mám pocit, že období tohoto zástupce bude pro náš klan temnou dobou.“

Záplata souhlasně zamňoukal a Ohnivous s bušícím srdcem čekal, co na to Jednoočka, jestli ostatní uklidní nějakým moudrým slovem. Ta však protentokrát mlčela. I když Ohnivousovi nad hlavou žhnulo na jasné modré obloze horké slunce, jemu mráz pronikl až do morku kostí.

Otočil se zády k doupěti starších, protože nebyl teď schopný před ně předstoupit, a neklidně přecházel po kraji mýtiny. V zamýšlení došel se sklopeným zrakem až ke školce. Náhlý pohyb u vchodu do školky ho přiměl vzhlednout. Ztuhl a srdce se mu rozbušilo. Poznal Dráповy jantarové oči, které se na něj upřeně dívaly. Ohnivous se toho povědomého pohledu vyděsil a poplašeně zamrkal. Pak si uvědomil, že se nedívá na krutého válečníka, ale na jeho syna Ostružínka.

KAPITOLA 2

Ohnivous zahlédl, jak se ve vchodu do školky zavlnila světle oranžová srst. Když zaostřil, uviděl Zlatku, jak vyklouzla z doupěte těsně za tmavým kotětem. Jemně položila na zem vedle Ostružínka druhé, světlé koťátko, které přinesla v tlamičce. Ohnivousovi bylo okamžitě jasné, že si Zlatka všimla jeho reakce, protože ochranně ovinula svá koťata ocáskem a vyzývavě zvedla bradu, jako by ho pobízela, aby něco řekl.

Ohnivous se rázem cítil provinile. Jak si to představuje? Je přece zástupcem velitelky! U Hvězdného klanu! Musí přece Zlatku ujistit, že o tato koťata bude postaráno stejně jako o kteréhokoli jiného člena klanu a že si jich klan bude také úplně stejně vážit. „Tvoje... tvoje koťata vypadají zdravě,“ zakoktal, ale srst se mu ježila pod upřeným pohledem jantarových očí mourovatého kotěte, které vypadaly stejně výhrůžně jako Dráповy oči.

Ohnivous se snažil potlačit strach a hněv, které ho okamžitě přiměly vytáhnout drápy a zarýt je do tvrdé hlíny. V duchu si opakoval: *byl to Dráp, kdo zradil klan, ne tohle maličké kotě.*

„Zlatunka je dnes poprvé venku,“ řekla Zlatka a znepokojeně se podívala dolů na koťátko.

„Ty ale rychle vyrostly,“ zamumlal Ohnivous.

Zlatka se sklonila a olízla oběma koťatům hlavičku. Potom popošla k Ohnivousovi. „Chápu, jak se cítíš,“ mňoukla potichu. „Tvoje oči tě vždycky prozradí. Ale tohle jsou moje koťata a já jsem ochotná pro ně zemřít, když to bude nutné. Podívala se Ohnivousovi do očí a on z jejího pohledu vycítil, že to myslí opravdu vážně.

„Bojím se o ně, Ohnivousi,“ pokračovala Zlatka. „Klan Drápovi nikdy neodpustí – a je to tak dobře. Ale Ostružínek se Zlatunkou nic špatného neudělali a já nedovolím, aby trpěli kvůli Drápoovi. Já jim dokonce ani neřeknu, kdo byl jejich otec, jen že to byl statečný a silný bojovník.“

Ohnivous ustaranou matku chápal. „Budou tu v bezpečí,“ ujistil ji. Ostružínkovy jantarové oči ho však stále tak znepokojovaly, až ho z toho brněly tlapky.

Ze školky se za nimi protlačil ven Bílý víchr a mňoukl na Ohnivouse: „Mourka si myslí, že její dvě zbývající koťata jsou zralá na trénink.“

„Víš o tom Modrá hvězda?“ zeptal se Ohnivous.

Bílý víchr zavrtěl hlavou. „Mourka jí chtěla tu novinu oznámit sama, ale Modrá hvězda už nepřišla do školky několik dní.“

Ohnivous se zamračil. Velitelka klanu se většinou zajímala o všechno, co se v klanu dělo, a zvláště o školku. Každá kočka ví, jak důležité je pro klan mít šikovná zdravá koťata.

„Nejspíš se není čemu divit,“ pokrčil rameny Bílý víchr. „Pořád se ještě vzpamatovává ze zranění, která utržila při bitvě s toulavými kočkami.“

„Co kdybych za ní zašel a pověděl jí o tom?“ navrhl Ohnivous.

„Ano. Dobrá zpráva ji povzbudí,“ odpověděl Bílý víchr.

Ohnivous sebou trhl. Uvědomil si, že Bílý víchr si také dělá kvůli Modré hvězdě starosti. „To určitě ano,“ souhlasil s Vichrem.

„Hromový klan už dávno neměl tolik nových učedníků.“

„To mi připomíná, že jsem se chtěl zeptat, kde je Mrak?“ mňoukl Bílý víchr se zájmem. „Myslel jsem, že šel lovit pro starší.“

„Ehm, ano, to šel,“ přikývl Ohnivous a podíval se znepokojeně stranou. „Nevím, kde se tak zdržel.“

Bílý víchr zvedl jednu mohutnou tlapku a olízl si ji. „Les teď není tak bezpečný jako dřív,“ zamumlal, jako by četl Ohnivousovy myšlenky. „Nezapomínej, že Větrný klan a Stínový klan se na nás pořád ještě zlobí kvůli tomu, že jsme skrývali Zlomeného. Ještě nevědí, že je Zlomený mrtvý. Můžou nás znovu napadnout.“

Zlomený býval kdysi velitelem Stínového klanu. Kvůli své nenasytné touze po větším území málem zničil ostatní lesní klany. Hromový klan pomohl vyhnat Zlomeného z jeho sužovaného klanu, ale později, když tento bojovník oslepl a stal se z něj bezmocný tvor, mu poskytl útočiště a držel ho jako zajatce. Bylo to milosrdné rozhodnutí, které se však jeho dřívějším nepřátelům nelíbilo.

Ohnivous věděl, že ho Bílý víchr varuje co nejšetrněji, protože se ani nezmínil o Drápovi a o tom, že by mohl být poblíž, ale cítil se provinile, že nechal Mraka samotného, a proto se bránil. „Tys nechal Jasněnku dneska dopoledne taky lovit samotnou,“ namítl.

„Ano. Řekl jsem jí, aby zůstala v roklince a vrátila se před polednem.“ Bílý víchr mluvil klidně, ale přestal si olizovat tlapku a ustaraně se podíval na Ohnivouse. „Doufám, že Mrak nezašel příliš daleko od tábora.“

Ohnivous uhnul pohledem a zamumlal: „Měl bych zajít za Modrou hvězdou a povědět jí, že jsou kořata připravená, aby je jmenovala učedníky.“

„Dobrý nápad,“ odpověděl Bílý víchr. „Já vezmu Jasněnku na trénink. Loví sice dobře, ale potřebuje se zdokonalit v bojovém umění.“

Ohnivous v duchu Mraka proklínal a loudavě se vydal k Vysoké skále. Před Hvězdinou norou si v rychlosti omyl uši, pustil Mraka z hlavy a mňoukl na pozdrav. Zevnitř se ozvalo tiché „Pojď dál“ a Ohnivous se zvolna protlačil otvorem lemovaným lišejníkem.

V malé jeskyňce, vyhloubené u paty Vysoké skály kdysi dávno nějakým potokem, byl chládek. Lišejníkový závěs filtroval sluneční světlo, které dopadalo na stěny a dávalo jim teplý odstín. Modrá hvězda seděla ve svém pelíšku jako kachna na vejcích. Dlouhou šedivou srst měla špinavou a zsuchanou. *Možná se ještě nemohla umýt, protože má příliš bolestivá zranění*, pomyslel si Ohnivous. Druhou možnost – že by se velitelka už nechtěla sama o sebe starat, vytěšnil z mysli.

Znovu si však uvědomil, jaké starosti si dělá Bílý víchr, a to mu na náladě nepřidalo. Nemohl si nevšimnout, jak je Modrá hvězda hubená. Vzpomněl si, že včerejší večeri ani nedojedla a odešla do svého doupěte, místo aby si s ostatními bojovníky chvíli čistila srst jako obvykle.

Velitelka klanu se na Ohnivouse podívala, když vstoupil, a jemu se ulevilo. Zahlédl ve Hvězdiných očích jiskřičky zájmu.

„Ohnivousi,“ oslovila ho, zvedla se a natáhla krk. Držela svou širokou šedivou hlavu tak důstojně, jak si to pamatoval z jejich prvního setkání v lese u domu dvounožců. Už tehdy ji obdivoval.

Byla to Modrá hvězda, kdo mu nabídl, aby se připojil ke klanu. Věřila mu a z této důvěry mezi nimi vznikl výjimečný vztah.

„Modrá hvězdo,“ mňoukl a uctivě sklonil hlavu. „Bílý víchř byl dneska ve školce a Mourka mu oznámila, že její koťata už jsou zralá na učednický výcvik.“

„Už?“ zamumlala Modrá hvězda a pomalu rozevřela oči.

Ohnivous očekával, že velitelka vydá pokyn ke svolání koček kvůli jmenovacímu ceremoniálu, ale velitelka se na něj jen beze slova dívala.

„Ehm... koho chceš určit jako učitele?“ pobídl ji.

„Učitele,“ opakovala Modrá hvězda vlašně.

Ohnivous se začal cítit nesvůj. Srst se mu zježila.

Najednou se však Hvězda ozvala a z očí jí vyšlehl tvrdý záblesk. „Máme nějaké spolehlivé válečníky, kterým bychom mohli ta nevinná koťata svěřit?“ prskla.

Ohnivous sebou trhnul. Hvězda ho tak šokovala, že nebyl schopný odpovědi. Velitelka znovu blýskla očima. „Můžeš si je vzít na starost ty, nebo Šedý pruh?“

Ohnivous zavrtěl hlavou a snažil se nezpanikařit. Hvězdina slova ho zasáhla jako hadí jed. Copak Modrá hvězda zapomněla, že Šedý pruh už v Hromovém klanu není? „Já... já už mám Mraka. A Šedý pruh...“ Jeho slova vyzněla do ztracena. Rychle se nadechl a začal znovu. „Modrá hvězdo, jediný válečník, který v našem klanu nebyl vhodný jako učitel, byl Dráp a ten byl vyhnán z klanu, vzpomínáš si? Kterýkoli jiný válečník Hromového klanu bude pro Mourčina koťata vhodným učitelem.“ Netrpělivě čekal na Hvězdinu reakci, ale velitelka se dívala prázdným pohledem na podlahu. „Mourka doufá, že uspořádáš ceremoniál co nejdřív,“

snažil se Ohnivous vyprovokovat Hvězdu k odpovědi. „Její kotata jsou víc než připravená. Mrak vyrůstal s nimi a už je učedníkem přes půl úplňku.“

Ohnivous se naklonil a z celého srdce si přál, aby Hvězda odpověděla. Velitelka nakonec přece jen energicky kývla a podívala se na Ohnivouse. Ulevilo se mu, když viděl, že jí ramena pomalu klesla a že se uvolnila. Její pohled byl sice stále ještě trochu chladný a odtžitý, ale rozhodně klidnější. „Ceremoniál bude dnes před večerí,“ mňoukla, jako by se to rozumělo samo sebou.

„Takže kteří válečníci by se podle tebe měli stát jejich učiteli?“ zeptal se Ohnivous ostražitě. Modrá hvězda znovu ztuhla a její oči začaly nezúčastněně bloudit po jeskyni. Ohnivous cítil, jak se mu zachvěla špička ocásku.

„Ty rozhodni.“

Odpověděla téměř neslyšně a Ohnivous se rozhodl, že na ni nebude dál naléhat. Sklonil hlavu, mňoukl: „Ano, Modrá hvězdo,“ a pak vycouval z doupěte.

Na chvíli se posadil do stínu pod Vysokou skálou, aby si utřídil myšlenky. Pokud Hvězda nedůvěřuje svým válečníkům, musela jí Drápova zrada otrást dokonce ještě víc, než si původně myslel. Sklonil hlavu a olízl si náprsenku, aby se uklidnil. Řekl si, že od útoku toulavých koček ještě neuplynulo ani čtvrt úplňku a že Modrá hvězda tuto krizi určitě překoná. Do té doby bude muset o jejím stavu před ostatními mlčet. Klan je teď podle Bílého vichra znepokojený, a kdyby se dověděl, jak na tom Hvězda je, poplašilo by ho to ještě víc.

Ohnivous si protáhl ramena a vydal se ke školce. „Ahoj Vrbo,“ mňoukl, když došel k matce. Světle šedivá kočka ležela na boku

před ostružinovým houštím, které chránilo její kořata, a vyhřívala se na sluníčku.

Když se u ní Ohnivous zastavil, zvedla hlavu a mňoukla: „Ahoj Ohnivousi. Jaké je to být zástupcem?“ Neprovokovala, mluvila přátelsky a zvědavě se na něj podívala.

„Skvělé,“ řekl Ohnivous. *„Nebo by aspoň bylo, kdybych si nemusel dělat starosti kvůli učedníkům, pomyslel si Ohnivous nešťastně, a kdyby starší nevyšlovali kvůli údajné zlobě Hvězdného klanu nebo kdyby se velitelka dokázala alespoň rozhodnout, kdo bude učit Mourčina kořata.“*

„To ráda slyším,“ zavrňela Vrba a zvrátila hlavu dozadu, aby si mohla umýt záda.

„Je tu někde Mourka?“ zeptal se Ohnivous.

„Je uvnitř,“ mňoukla Vrba a olizovala se dál.

„Dík.“ Ohnivous se protlačil ostružiním do školky. Bylo tam překvapivě jasno. Sluneční světlo proudilo mezerami mezi propletenými větvemi a Ohnivous si v duchu poznamenal, že bude muset nechat ty díry zalátat dřív, než začne v období padajícího listí foukat studený vítr.

„Ahoj, Mourko,“ mňoukl. „Mám dobré zprávy! Modrá hvězda dneska večer provede jmenovací rituál. Tvoje kořata se stanou učedníky.“

Mourka ležela na boku a její dvě světle šedivá kořata po ní šplhala. „Díky Hvězdnému klanu!“ zavrčela, zatímco těžší kotě s tmavšími skvrnkami z ní seskočilo a dopadlo na svou sestřičku. „S těmihle dvěma už začíná být ve školce těsno.“

Kořata se překulila a skončila zase na zádech své matky. Klubko propletených tlapek a ocásků. Mourka je jemně odstrčila a zeptala se: „Nevíš, kdo je bude učit?“

Ohnivous byl na tuto otázku připravený. „Modrá hvězda se ještě nerozhodla. Dáváš ty sama někomu přednost?“

Mourka vypadala překvapeně a odpověděla: „Modrá hvězda bude sama nejlíp vědět. Ať rozhodne ona.“

„Ano, máš pravdu,“ přisvědčil Ohnivous s povzdechem. Stejně jako kterákoli jiná kočka dobře věděl, že podle klanových tradic vybírá učitele velitelka.

K Ohnivousovi zavál pach Drápova mourovatého kotěte a jemu se okamžitě zjeřila srst. „Kde je Zlatka?“ zeptal se Mourky ostře.

Mourka udiveně rozevřela oči. „Vzala koťata ukázat starším,“ odpověděla a potom přivřela oči a dodala: „Ucítil jsi z Drápova syna jeho otce, vid?“

Ohnivous neochotně přikývl.

„Vypadá jako svůj otec, ale to je všechno,“ ujistila ho Mourka. „K ostatním koťatům se chová hezky a jeho sestra ho rozhodně dokáže zkrotit, když je potřeba!“

„Tak to je dobře,“ mňoukl Ohnivous a otočil se, aby se protlačil houštím ven. „Uvidíme se při ceremonii,“ dodal ještě.

„To znamená, že už se Modrá hvězda rozhodla, kdy bude jmenovací ceremonie?“ zavolala na něj Vrba, když se objevil venku.

„Ano,“ odpověděl.

„Kdo bude jejich uči...?“

Ohnivous se však rozběhl a zmizel dřív, než Vrba stačila otázku doříct. Zpráva o jmenovacím ceremonii se teď jistě rozšíří táborem rychlostí lesního požáru a všichni budou chtít vědět to, co Vrba. Ohnivous bude muset brzy rozhodnout, ale teď měl ještě v nose Ostružníkův pach a v hlavě chaos, protože mu temné myšlenky rozprostřely v duši svá zlověstná křídla.

Instinktivně zamířil ke kapradinovému tunelu, který vedl na mýtinku před doupě léčitelky. Žlutozubčina učednice Popeluška bude určitě uvnitř. Od té doby, co Šedý pruh odešel k Říčnímu klanu, byla Popeluška Ohnivousovi z celého klanu nejbližší. Cítil, že tahle světle šedivá kočka si bude určitě vědět rady s rozbouřenými city, které mu víří v srdci.

Rychle proběhl chladivým stínem kapradin a ocitl se na osluněné mýtině. Na jednom konci se tyčila hladká skála s prasklinou uprostřed. V trhlině vznikl vhodný prostor pro Žlutozubčino doupě a sklad léčivých bylin.

Ohnivous se zrovna chystal zavolat, když se Popeluška objevila v zastíněné skalní puklině. Měl radost, že ji vidí, ale jako vždycky ho píchlo u srdce, když uviděl její pokřivenou zadní nohu, kvůli které se nemohla stát válečnicí. Byla vážně zraněná, když jednou vběhla na Hromovou stezku. Ohnivous se cítil být za tuto nehodu částečně zodpovědný, protože Popeluška byla v té době jeho učednicí. Pod pečlivým dohledem léčitelky Žlutozubky se však dostala z nejhoršího a léčitelka ji pak začala učit, jak se pečuje o nemocné kočky. Před jedním a půl úplňkem se z Popelušky stala oficiálně její učednice. Popeluška nakonec našla své místo v klanu.

Učednice vykulhala na mýtinu s velkým svazkem bylin v tlamičce. Vypadala ustaraně, ani si nevšimla, že u vchodu do tunelu stojí Ohnivous. Pustila byliny na zem a začala je horlivě přehrabovat tlapkami.

„Popeluško?“ mňoukl Ohnivous.

„Ohnivousi!“ vykřikla kočička překvapeně. „Co tu děláš? Jsi nemocný?“

„Ne. Děje se něco?“ zeptal se Ohnivous.

Popeluška se sklíčeně zadívala na hromádku listů před sebou. Ohnivous k ní popošel a dotkl se jí nosem. „Co se děje? Snad jsi zase neumazala Žlutozubčino doupě myší žlučí?“

„Ne!“ odpověděla Popeluška rozhořčeně. Pak sklopila zrak. „Neměla jsem se nikdy stát učednicí léčitelky. Jsem nemožná. Měla jsem odhadnout, co znamená ten hnijící pták, když jsem ho našla na hromadě úlovků!“

Ohnivous si vzpomněl na událost, k níž došlo těsně po jmenovacím ceremonálu, při němž se stal zástupcem velitelky. Popeluška vybrala z hromady čerstvých úlovků straku a chystala se ji odnést Modré hvězdě. Jenže když ji chtěla zvednout, ukázalo se, že pod peřím se to hemží červy.

„Řekla Žlutozubka, že je to pro tebe zlé znamení?“ zeptal se Ohnivous.

„No, to ne,“ připustila Popeluška.

„Tak proč si myslíš, že by ses neměla stát léčitelkou?“ Snažil se nemyslet na to, že hnijící straka mohla představovat zlé znamení pro jinou kočku – pro velitelku Hromového klanu.

„Žlutozubka mi dala za úkol, abych připravila směs na obklad. Jednoduchou směs na čištění ran. Naučila mě to jako jednu z prvních věcí, ale já jsem zapomněla, co do ní patří. Bude si myslet, že jsem úplný idiot!“ zanaříkala nahlas a vykulila nešťastně své velké modré oči.

„Nejsi žádný idiot a Žlutozubka to ví,“ namítl Ohnivous zhurta.

„Jenže to není poprvé. Včera jsem se jí musela zeptat, jaký je rozdíl mezi náprstníkem a mákem.“ Popeluška sehnula hlavu ještě níž. „Žlutozubka řekla, že jsem nebezpečná pro klan.“

„Ale přece Źlutozubku znáš, ona vždycky takhle mluví,“ ujišťoval ji Ohnivous. Źlutozubka bývala léčitelkou Stínového klanu, a i když se stala členkou Hromového klanu, protože ji vyhnal krutý velitel Stínových Zlomený měsíc, stále ještě se v ní občas ozvala prudká povaha válečníků ze Stínového klanu. S Popeluškou však vycházela dobře, protože ta dokázala Źlutozubčiny nálady zvládnout ze všech koček v klanu nejlíp.

Popeluška si povzdechla. „Myslím, že na to nemám, stát se dobrou léčitelkou. Původně jsem si říkala, že je to dobrý nápad být Źlutozubčinou učednicí, ale nejde mi to. Já se prostě nedokážu naučit všechno, co bych potřebovala vědět.“

Ohnivous se sklonil, až měl hlavu na stejné úrovni s Popeluškou. „To je kvůli Stříbrnce, vid?“ mňoukl rozzlobeně. Dobře si pamatoval ten den, kdy přítelkyně Šedého pruha, Stříbrnka z Říčního klanu, ve Slunečních skalách předčasně porodila. Popeluška se zoufale snažila ji zachránit, ale Stříbrnka ztratila příliš mnoho krve. Překrásná stříbrná mourka zemřela, její koťátka přežila.

Popeluška neodpověděla, ale Ohnivous cítil, že má pravdu. „Zachránila jsi její koťata!“ zdůraznil.

„Ale *ona* nepřežila.“

„Udělal jsi všechno, co jsi mohla.“ Ohnivous se naklonil k Popelušce, olízl jí hebkou šedivou srst na hlavě a řekl: „Podívej, ty se teď prostě zeptáš Źlutozubky, jaké byliny máš použít na obklad, ano? Uvidíš, že jí to nebude vadit.“

„Doufám, že ne.“ Neznělo to moc přesvědčivě. Pak se však otřásla a mňoukla: „Musím se přestat litovat, vid?“

„Jo,“ odpověděl Ohnivous a švihnul ocáskem.

„Promiň.“ Popeluška na něj vrhla žalostný pohled, ale už v něm

byla i troška jejího obvyklého vtipu. „Tys nám asi nepřinesl nic dobrého k jídlu, vid?“

Ohnivous zavrtěl hlavou. „Je mi líto, ale ne. Přišel jsem si jenom popovídat. Neříkej, že tě Žlutozubka nechává o hladu!“

„Ne, ale tahle léčitelská práce je těžší, než bys myslel. Já jsem si dneska ještě neměla čas zajít pro něco k jídlu,“ odpověděla. Pak jí z očí probleskla zvědavost. „Ale o čem sis chtěl popovídat?“

„O Drápvých koťatech.“ Ohnivous cítil, jak se mu zase tělem rozlil bezútešný pocit. „Hlavně o Ostružínkovi.“

„Protože vypadá jako jeho otec?“

Ohnivous sebou trhnul. Jak to, že na něm byly jeho pocity tak znát? „Vím, že bych ho neměl soudit. Je to jen kotě. Ale když jsem ho uviděl, bylo to, jako by se na mě díval Dráp. Já... nedokázal jsem se ani pohnout.“ Ohnivous zavrtěl hlavou. Styděl se za to, co přiznal, ale zároveň byl rád, že se mohl své přítelkyni svěřit. „Nevím, jestli mu budu schopný někdy věřit.“

„Pokud uvidíš pokaždé, když se na něj podíváš, Drápa, pak není divu, že se necítíš dobře,“ mňoukla Popeluška tiše. „Nesmíš však vidět jen barvu jeho srsti, musíš vidět i tu kočku uvnitř. Nezapomínej, že to není jen Drápvovo kotě. Má v sobě i něco ze Zlatky a svého otce nikdy nepozná. Vychová ho klan. Zrovna ty přece musíš dobře vědět, že kočku nelze soudit jen podle toho, kde a komu se narodila.“

Popeluška měla pravdu. Ohnivous vždycky zachovával věrnost klanu. Nikdy se nenechal ovlivňovat tím, že se narodil u dvou-nožců. „Promluvil k tobě Hvězdný klan o Ostružínkovi?“ zeptal se, protože věděl, že Popeluška se Žlutozubkou určitě sledovaly v době narození Stříbrnou kožešinu – pruh hvězd na obloze.

„Hvězdný klan mi všechno neříká,“ zamumlala šedivá kočka, ale nepodívala se na něj. Ohnivousevi se sevřelo srdce.

„Ale *něco* ti řekli, vid?“ Ohnivous znal Popelušku tak dobře, že mu bylo jasné, že něco skrývá.

„Jeho osud bude stejně důležitý jako osud jakéhokoli jiného kotěte narozeného v Hromovém klanu,“ mňoukla Popeluška odhodlaně s pohledem upřeným přímo na Ohnivouse.

A Ohnivous věděl, že pokud učednice nebude chtít prozradit, co jí Hvězdný klan odhalil, nic se od ní nedozví. Rozhodl se, že Popelušce poví i o té druhé věci, která mu dělala starosti. „Rád bych s tebou probral ještě něco,“ svěřil se. „Musím vybrat učitele pro Mourčina koťata.“

„Neměla by to udělat Modrá hvězda?“

„Požádala mě, abych je vybral já.“

Popeluška zvedla překvapeně hlavu. „Tak proč se tváříš tak vyplašeně? Mělo by ti to lichotit.“

Lichotit? opakoval v duchu Ohnivous a vzpomněl si, jak nepřátelsky a zároveň zmateně se Modrá hvězda tvářila. Pokrčil rameny a řekl: „Snad, ale nejsem si jistý, koho vybrat.“

„Někdo tě jistě napadl,“ ponoukla ho Popeluška.

„Ne, nemám ponětí, kdo by to mohl být.“

Popeluška se zamyslela. „Co jsi cítil ty, když tě jmenovali mým učitelem?“

Ohnivouse ta otázka zaskočila. Po chvíli váhavě odpověděl. „Hrdost. Strach. Zoufalou touhu osvědčit se.“

„Který z válečníků by se chtěl podle tebe nejvíc osvědčit?“ mňoukla Popeluška.

Ohnivous přivřel oči. Představil si v duchu hnědého mourka.

„Prachovou.“ Popeluška příkyvovala a Ohnivous pokračoval: „Ten by určitě strašně rád dostal svého prvního učedníka. Měl hodně blízko k Drápuvi, takže teď bude určitě chtít prokázat svou oddanost klanu, když je Dráp z klanu vyhnaný. Je to dobrý válečník a myslím, že z něj bude dobrý učitel.“ Ohnivous si zároveň uvědomoval, že má ještě jeden osobní důvod, proč vybrat právě Prachovou. Dobře si pamatoval, jak zahlédl v Prachovousových očích záblesk žárlivosti, když Modrá hvězda jmenovala dvakrát učitelem právě jeho – jednou pro Popelušku a pak pro Mráčka. Kdyby mu teď přidělil učedníka, snad by tím Prachovousova žárlivost pominula a snáz by s ním vyšel.

„Tak to by byl jeden,“ mňoukla Popeluška povzbudivě.

Ohnivous se jí zadíval do očí. Znělo to tak jednoduše.

„A co ten druhý?“ zeptala se Popeluška.

„Jaký druhý?“ zaznělo chraplavě od kapradinového tunelu a na mýtinku ztěžka vešla Žlutozubka. Ohnivous se otočil, aby ji pozdravil. Její dlouhá tmavě šedá srst byla jako obvykle zcuchaná a matná, jako by jí starost o zdraví klanu zaměstnávala natolik, že jí už nezbyval čas na sebe. V oranžových očích však měla jiskru jako vždy a nic jí neuniklo.

„Modrá hvězda požádala Ohnivouse, aby vybral učitele pro Mourčina kořata,“ vysvětlila Popeluška.

„Vážně?“ mňoukla Žlutozubka a rozevřela udiveně oči. „A kdo tě napadl?“

„Zatím jsme vybrali Prachovou...“ spustil Ohnivous.

„Vybrali?“ přerušila ho Žlutozubka chraplavě. „Kdo ho vybral?“

„Popeluška mi pomohla,“ připustil Ohnivous.

„Modrá hvězda bude mít určitě radost, až se dozví, že kočka,

